

En plots werd het stil!

Lockdown en de Kapucijnen in Antwerpen

Op vrijdagavond 13 maart 2020 was er in onze kloosterkerk naar goede gewoonte de wekelijkse aanbidding. Toen beseften we al dat dit samenzijn voor een tijdje zou worden opgeschort.

Op zaterdag 14 maart 2020, om klokslag middernacht, moest ook de horeca haar deuren sluiten. Sommige cafés of bars hadden klanten oproepen om de laatste biervaten te komen leegdrinken en dat tot ergernis van de burgerlijke autoriteiten.

Zeer weinig mensen realiseerden zich de draagkracht van een **'lockdown light'**.

Op zaterdagmorgen 14 maart 2020 viel er in onze straten op een enkeling na geen mens meer te bespeuren. Het deed me spontaan denken aan 'Ville mort' in Congo en dezelfde onrust overviel me...'*Je weet nooit wat er kan gebeuren*', afwachten dus.

Het grote verschil is dat je de vijand 'Corona' niet ziet en vooral niet hoort. Corona is er wel, maar waar slaat ze toe?

De stadsstraten bleven leeg. Alleen aan voedingswinkels net buiten de stadskern stonden rijen mensen aan te schuiven om snel nog wat aankopen te doen. Wat de overheid ook mocht zeggen, toch werd er gehamsterd. Karren werden in een mum van tijd volgeladen met toiletpapier, poetsmiddelen en bepaalde voedingswaren.

Twee uur na openingstijd waren de meeste rekken leeg. Het voelde aan alsof er oorlog op komst was. Er waren nergens gewerschoten te horen, maar iedereen beveiligde zich voor de gevolgen van de onzichtbare coronavijand.

Zelf bracht ik snel nog wat eten naar mijn 84-jarige tante die alleen woont. Het voelde wel aan of ik iets deed wat niet mocht, want ik kwam onderweg echt geen mens tegen. Ze woont nochtans naast de kathedraal van Antwerpen. Op zondag was er nog de 'vogeltjesmarkt', ook al werd die na de tweede week opgedoekt. Ondertussen werd het duidelijk dat '*social distancing*' en (hand) hygiëne niet meer te omzeilen zijn. Ze zullen deel uitmaken van het 'nieuwe normaal'. Om de verspreiding van het virus in te perken, werden niet-essentiële verplaatsingen verboden en thuiswerk werd de maatstaf.

En plots werd het stil!

De kerk mocht niet meer open voor biechtgelegenheid of vieringen en de meer dan 900 tot 1000 kerkbezoekers per weekend bleven op hun honger zitten. Met slechts enkele stoelen in de kerk mogen maximum vijf mensen binnen voor persoonlijk gebed. Sommigen konden moeilijk vatten dat een kerkbezoek niet onder essentiële verplaatsingen valt.

Onze verantwoordelijke voor de boekhouding ruilde haar zitje bij ons voor thuiswerk in coronatijd.

Met onze kokkin spraken we af pas om 9u30 van start te gaan en ook een uurtje vroeger te vertrekken om zo de overvolle bussen te vermijden. Zij doet alleen de was en strijk en wij proberen ook hier de *'social distancing'* te respecteren.

Richtlijnen rond handhygiëne werden bijgewerkt. Naast de gemeenschappelijke lavabo's werden alle stoffen handdoeken vervangen door papieren handdoekjes. Goed onze handen wassen is nu meer dan ooit aan de orde. Mondmaskers en de handgels werden aangekocht en aan de medebroeders en het personeel uitgedeeld. Aan voor- en achterdeur, in de keuken en het koor werden handgels geplaatst. Broeder Jan ontsmet elke dag de klinken van de voor- en achterdeuren.

En plots werd het stil!

De poetsdienst gaf het na de eerste week van de 'lockdown light' ook op en blijft gewoon thuis. De personeelsleden van Pax Christi Vlaanderen, Ipis, Tau en Sakado kozen allen voor thuiswerk. Alleen de tuinman van Pax Christi komt op zijn eentje enkele dagen per week het grasperk verzorgen. Hij is alleen en kan ondertussen genieten van het mooie weer. Wat ligt onze tuin er mooi en rustig bij! We genieten van veel minder straatlawaai waardoor we meer gratis concerten kunnen bijwonen van de fluitende vogels die ons in coronatijd prachtige melodieën schenken. Er komen geen bezoekers meer over de vloer en zelf leggen we ook geen bezoekjes meer af. Alleen voor essentiële noden zoals aankopen van voedingswaren, bezoek aan apotheek en postkantoor verplaatsen we ons nog binnen een zo kort mogelijke tijdslimiet.

Drie techniekers moesten we dan toch één keertje binnenlaten en dat was op het moment dat internet en de verwarming het hadden begeven.

Velen stellen ons de vraag of wij ons niet vervelen.

Wees gerust, wij vervelen ons echt niet. Als gemeenschap starten we onze dag met het morgengebed om 6u45 en de ochtendmis om 7u30, weliswaar zonder mensen van buiten uit. Na de viering ontbijten we.

's Avonds begint ons avondgebed om 17u45 en we eten samen om 18u30. Aan tafel gaan de gespreken meestal over de zin of onzin van de genomen maatregelen en meningen kunnen hier ver van elkaar liggen.

Wees gerust, iedere broeder zoekt via internet of het dagelijks nieuws antwoorden op de vele vragen die hij zich nog stelt. Iedereen is met corona bezig en iedereen gaat er op zijn eigen manier mee om. Niemand is er echt gerust in, maar er heerst geen panieksfeer. Onze buitenlandse broeders uit Polen, Congo, India en Pakistan houden nauw contact met het thuisfront en ze zijn net als wij- de Belgische broeders- uiteraard ook bekommerd om hun familie en vrienden.

Gezien de kokkin zich alleen over de was ontfermt en de poetsdienst niet meer komt poetsen, waren we genoodzaakt de taken wat te verdelen. In onze gemeenschap zijn wij met zeven broeders en zo toveren we nu elke dag een ander gerecht uit de wereldkeuken: van Poolse specialiteiten tot pittige Pakistaanse of Indische gerechten en zelfs de Congolese keuken blijft ons allemaal verbazen. Na het invoeren van wat extra hulplijnen zijn al onze broeders goede koks geworden. Ja, broeder Jan krijgt concurrentie en is met onze Belgische keuken een zeldzaamheid geworden.

In onze gebedsruimte hebben wij op zondagmorgen om 8u één Nederlandse eucharistieviering, om 11u een Poolse en om 14u een Pakistaanse – Urdu mis. Alles wordt in het werk gesteld om die vieringen online uit te zenden en hierin groeien we week na week. Een grote verandering is dat we nu op zondagmiddag en zondagavond samen kunnen eten. Een paar barbecuemomenten bracht de groep samen en iedereen stak de handen uit de mouwen! Voor herhaling vatbaar was de teneur!

Zoals op vele plaatsen, werd het feest van Pasen ook bij ons een erg ongewoon paasfeest zonder klokkengeluid en zonder meevierende mensen in de kerk. We vierden met ons groepje broeders van de gemeenschap. De gewoonte om met Pasen de kerk te tooien met mooie bloemen en een prachtige paaskaars werd behouden en zo voelden we ook het blijde en vreugdevolle gevoel van de Verrezen Heer.

Het was een fijne en vooral unieke ervaring om nu op het feest van Pasen met z'n allen 's middags samen aan tafel te kunnen eten in een gezellige, broederlijke sfeer.

Onze twee broeders studenten – Ivan en Benoit blijven in hun kot. Ze krijgen online les en zijn dus altijd thuis. Broeder Marcin werkt naarstig aan zijn thesis die begin mei de deadline kent.

Ook broeder Adeel, die in de kathedraal medewerkend priester is, onderhoudt zijn contacten via skype of andere sociale media. Vanuit verschillende initiatieven wordt er in het bisdom geprobeerd om contact te houden met gezinnen, ouderen en eenzamen.

Onze broeders Rafal en Marcin proberen met de mensen uit hun werkveld contact te houden via skype en/of zoommeetings.

En plots werd het stil!

Een keer per week kwamen broeders Kamiel en Stan, die in St. Camillus wonen, op bezoek in onze gemeenschap. Sinds de lockdown mogen ze niet meer buiten en wij mogen niet bij hen binnen. Gelukkig kunnen we telefonisch contact houden. Toen broeder Kamiel op 29 maart jarig was, gaven we pralines af voor hem en het personeel. Via een glazen deur konden we met elkaar wat spreken en ook nu proberen we via de telefoon een goed contact te onderhouden.

En plots werd het stil!

Het wekelijks gevangenisbezoek in Hasselt viel weg. Gevangenen zitten ook in lockdown en kunnen dus geen bezoek krijgen. Het contact verloopt nu via brieven en telefoonlijn. Wanneer iemand belt, moet er zo snel mogelijk opgenomen worden, want de belmogelijkheden zijn er eerder beperkt en voor hen is de eenzaamheid ook bijzonder groot.

En plots werd het stil!

Alle geplande vergaderingen met fysieke aanwezigheid werden afgelast. De eerste twee weken was het wat zoeken naar mogelijkheden om met mekaar in contact te komen en enkele vergaderingen toch te laten plaatsvinden. praatbox.be, zoom, skype en Microsoft teams werden uitgetest. Online vergaderingen van Pax Christi, Amandus Internationaal hebben al plaatsgevonden. Volgende week organiseren wij enkele interne

vergaderingen voor de Kapucijnen. Een ding is duidelijk: mensen zoeken contact en iedereen is blij om elkaar terug te zien, ook al is het via videoconferenties. Het vervangt geen fysiek contact, maar je ziet elkaars reacties en het is soms gemakkelijker spreken dan via de telefoon.

En plots werd het stil!

Het schipperskwartier moest ook alle deuren sluiten en hierdoor vielen heel wat kwetsbare mensen zonder inkomen. Gelukkig vinden de meesten onder hen de weg naar het onthaal van de St. Antoniusparochie waar broeder Marcin pastoor is. Aangezien meer en meer mensen een beroep moeten doen op voedselhulp kan het onthaal extra voedsel goed gebruiken.

Wij brengen elke week een 50 tot 60-tal broden. We beseffen dat het een kleine druppel is , maar met meerdere druppels koelen we een hete plaat.

Maar dat viel niet stil!

De eenzaamheid van bejaarde en zieke mensen leeft nog steeds. Wat een eenzaamheid moet er zijn bij ouderen die ook ziek zijn? Alle sociale contacten met hun familie en vrienden zijn nu niet mogelijk.

Daarbij werden ook alle poetshulpen en sociale diensten opgeschort. Daarom deed Teleonthaal een keertje beroep op ons om een oude vrouw eten te brengen ook al woonde zij in een groot appartementencomplex.

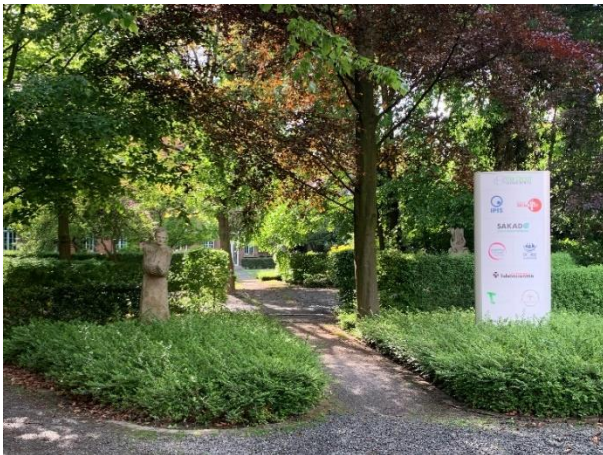
Maar dat viel niet stil!

De vele dokters, verpleegkundigen en verzorgenden die ik ken werken zich dag na dag uit de naad om toch enig soelaas te brengen aan wie ziek of bejaard zijn. Zelf heb ik ook heel veel bewondering en respect voor de gardiaan en het personeel van ons klooster in Herentals. Ze staan niet alleen in voor de grote zorg van de medebroeders, maar proberen met het wegvallen van de poetshulp nu ook nog een tandje bij te steken om het huis netjes te houden.

Maar dat viel niet stil!

De solidariteit van mensen krijgt nu duidelijker vorm. Velen steken de handen uit de mouwen om ouderen en zieken eten te brengen of anderen bij te staan. Onze apotheker Tim in de buurt (St. Jacobsmarkt) maakt goede handgels en zoekt naar de beste handschoenen die de mensen van de zorg in Herentals broodnodig hebben. Mond- en spatmaskers heeft hij ook al gevonden voor ons. Het is hartverwarmend te zien hoe hij en zijn equipe altijd bereid zijn om mensen met woord en daad bij te staan.

Wat niet mag stilvallen is:

Dankbaarheid voor al het verzorgende personeel om hun edelmoedige inzet en doorzettingsvermogen.

Dankbaarheid om wat we hebben! Onze gemeenschap, een (t)huis waar we toch ook even op onszelf kunnen terugvallen.

Dankbaarheid voor de tuin die in volle pracht en praal staat. De frisse lucht en de heldere hemel.

Dankbaarheid voor het broeder zijn; dankbaar vooral voor de zorg en aandacht voor elkaar en onze naasten.

Wat zeker levend moet blijven is:

Hoop dat het beter wordt en we het virus onder controle krijgen.

Hoop dat we iets leren uit deze wereldwijde crisis.

Hoop dat het vertrouwen in onszelf mag blijven.

Hoop dat God ons draagt in deze moeilijke tijd.

Laten we vooral voor elkaar bidden dat hoop en dankbaarheid onze gids mag zijn
in het begin van een nieuw, nog onbekend maar misschien wel een levengevend
tijdperk!

Het ga jullie goed!

Br. Luc Vansina